

The New York Times Bestseller

ALI HAZELWOOD

a *Szevelem*
ELMÉLETE

Dream
válogatás

Elsie Hannaway elméleti fizikust végül utoléri számtalan élete. Nappal tanársegéd, rengeteget dolgozik és termodinamikát tanít abban a reményben, hogy állandó állást kap. Más napokon Elsie úgy pótolja ki kevéske kis fizetését, hogy felajánlja a szolgálatait kamubarátnőként, felhasználva képességét, mellyel mindig azt az oldalát tudja mutatni az embereknek, amelyekre az ügyfélnek éppen szüksége van.

Legyünk őszinték, ez így elég klassz; aztán a gondosan felépített Elsie-verzum kis darabokra hullik. Mert Jack Smithről, a kedvenc ügyfele bosszantóan vonzó, ám arrogáns bátyjáról kiderül, hogy ő az a kőszívű kísérleti fizikus, aki tönkretette a mentora karrierjét, és az összes elméleti fizikus hírnevét aláásta. És ő az a Jack Smith, aki az Egyesült Államok egyik legjobb fizika tanszékét irányítja, és Elsie és álmai munkája között áll.

Elsie felkészül a tudományos szabotázs totális háborújára, de... azok a hosszú és mélyreható pillantások? Hogyha a férfival van, tényleg nem kell másnak lennie, csakis önmagának? De amikor kísérleti pályára áll, vajon készen áll a szerelemmel kapcsolatos legféltebb elméleteit átültetni a gyakorlatba?

Ali Hazelwood a The New York Times bestsellerszerzője, valamint olyan agykutatásról szóló tanulmányok írója, amikben nem smárol senki, és nem is mindig élnek boldogan a végén. Olaszországból származik, élt Németországban és Japánban, aztán az idegtudományi PhD-fokozatának megszerzéséért az USA-ba költözött. Nemrég lett egyetemi tanár, ami halálra rémíti. Amikor nem dolgozik, akkor fut, cake popot eszik, vagy sci-fi filmeket néz két rajta uralkodó macskájával (és kevésbé macskás férjével).

Tudj meg többet a könyvről:

www.alihazelwood.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Az Eszméletlen szerelem és A szerelem képlete írója olyan történettel tér vissza, ami az elitegyetemek öldöklő világában játszódik, és tele van csodás humorral, hihető érzelmekkel, valamint önmagunk elfogadásának bonyolult kérdéseivel.”

Booklist

„Igenszak szokatlan, ugyanakkor teljesen elbűvölő történet. Tudományos kocka viccek, humoros hallgatói e-mailek és misterien megírt szurkálódó évdés gazdagítja a cselekményt. Az olvasók szurkolni fognak Jacknek és Elsie-nek a happy end felé vezető rögs úton.”

Publishers Weekly

„Ha szexi, vicces, sziporkázó, csodálatos romantikus történetre vágysz, amelyet frissen és intelligensen mesélnék el, Ali Hazelwoodot olvas. Készülj fel, hogy függőséget okoz! Mindegyik könyvét örömmel olvasni.”

Amazon

„Hazelwood a STEM-romantika jelenlegi királynője.”

The Washington Post

„Csodálatosan kocka, humoros és szexi, tūpontosan ábrázolja a nőket a STEM világában. A szerző most is fantasztikus munkát végzett.”

Goodreads

*Dream
válogatás*

ALI HAZELWOOD

a Szervelem
ELMÉLETE

— részlet —

Dream
válogatás

PROLÓGUS

ÉLETEM SORÁN TAPASZTALTAM már megbánást, zavart, talán még kevés gyötrelmet is. De semmi, az égvilágon *semmi* nem készített fel arra a megaláztatásra, hogy egy mosdó fülkéjében vagyok, és annak a pasinak az arrogáns bátyjához préselődöm, akivel az elmúlt hat hónapban eljátszottam, hogy randizom.

Ez díjnyertes, gödöralja mélypont. Főleg, ha együtt jár a tudattal, hogy *Jack Smith* menti meg az én hátsómat. Amikor a derekamnál fogva felemel, hogy megfordítson a szűk térben, az ereje dacol a gravitációval. Nem tudom biztosan, melyik a rosszabb: az, hogy csak a keze akadályozza meg, hogy össze ne zsugorodjak, mint egy nagy selyemhajgumi, vagy a gyötrően nagy hála, amit iránta érzek.

– Csillapodj le, Elsie! – leheli az arcbőrömrre tömören, mint mindig, de egyben oda nem illően megnyugtatóan is. Közel van, túl közel. Közel vagyok, túl közel. *Közel sem* elég közel? Ó, jöjj, édes halál. – És ne izegj-mozogj!

– *Nem* izgek-mozgok – jelentem ki izegve-mozogva.

De a következő pillanatban egyszerűen megadom magam. Lehunyom a szememet. A mellkasához simulok. Érzem az illatát az orrlyukamban, ez köt a józan eszemhez. És azon tűnődöm, hogy életem több millió ostoba döntése közül melyik vezetett ehhez a pillanathoz.

1

HULLÁMOK ÉS RÉSZECSKÉK

Huszonnégy órával korábban

A KÖZÉPSULIBAN MINDIG a fény kettős természetének öltöttem halloweenkor. Filctollal csináltam egy rakás kört, és cikkcakkos vonalat rajzoltam mindenhova apa fehér trikóira, amiket a kukából mentettem ki. Visszatekintve, a gyártási minőség annyira alacsony volt, hogy még a fizikatanárnak sem sikerült megtippelnie, hogy micsoda. De soha nem zavart. Lófráltam a folyosókon, Bill Nye hangját hallottam a fejemben, a gyönyörű magyarázatát arról, hogy a fény képes két dolog lenni egyszerre, attól függően, hogy mások minek akarják látni, részecskének *vagy* hullámnak.

Győztes ötletnek tűnt. És emiatt eltűnődtem, hogy vajon bennem is lehetne-e két, sőt, egy egész rakás, Elsie. Mindegyiket úgy alkotnám meg, szabnám méretre, és ápolgatnám gondosan, hogy különböző személyek járnak a fejemben. Mindenkinek azt az éneket adnám, amelyiket akarják, kívánják, amelyikre szükségük van, és cserébe ők törődnének velem.

Sima liba, fotonegyszerű.

Vicces, hogy a fizikusi és az emberek kedvére tevős karrierem nagyjából ugyanakkor kezdődött. Hogy egyenes vonalat tudok húzni kölyökkori énem első kvantummechanikai fogalmaitól a mostani munkámhoz. Ami azt illeti, *mindkét* mostani munkámhoz. A nappalihoz, ahol szinte semmit sem keresek azzal, hogy fizikai elméleteket ötlök ki, amik magyarázatot adnak arra, hogy a kis molekulák miért gyűlnek össze úgy, mint a gonosz csajok klikkje ebédidőben. És a másikhhoz, ahol...

Nos, a másik, ahol úgy teszek, mintha valaki más lennék, legalább jól fizet.

– Paul bácsi megint megpróbál bevonni minket egy édeshármashoz – mondja nekem Greg, kifejező, barna szeméből süt a bocsánatkérés, és nem tétovázom. Nem teszek úgy, mint aki bosszús. Nem ráz ki a hideg az undortól, ahogy Paul bácsi szennyvízszagú leheletére vagy zsíros, oldalra fésült hajára gondolok, ami szeméremszőrre emlékeztet.

Oké, talán kicsit kiráz a hideg. De egy mosollyal és egy profi „Vettem”-mel leplezem.

– Ezen kívül – folytatja Greg, kezével végigsimítva kósza fűrtjein – apánál nemrég súlyos laktóz-intolerancia alakult ki, de nem hajlandó visszább venni a tejtermékekből. Akadhatnak...

– Emésztőrendszeri események. – Érthető. Én sem lennék hajlandó lemondani a sajtról.

– Az unokatestvérem, Izzy pedig... arról ismert, hogy fizikailag agresszív lesz, amikor az emberek nem értenek vele egyet az *Alkonyat*-sorozat irodalmi értékével kapcsolatban.

Fellelkesülök.

– Mellette van vagy ellene?

– Ellene – közli Greg sötéten.

Az *Alkonyatot* még a sajtónál is jobban imádom, de magamban tudom tartani a Ted Talkomat arról, hogy Alice-nek és Belának miért kellett volna faképnél hagyni azt a rakás idiótát, és együtt ellovagolni a naplementébe.

Team Bellice 4evah.

– Megértettem.

– Elsie, sajnálom! Ez a nagy kilencvenedik születésnapja. Az egész család itt lesz. – Felsőhajt, a lélegzete füstös fehér a fagyos bostoni január éjszakai levegőjében. – Anya a legrosszabb formáját hozza majd.

– Ne aggódj! – Megnyomom Greg nagymamája városi házának csengőjét, és a legbátorítóbb mosolyt küldöm felé. Azért fogadott fel, hogy a kamubarátnője legyek, és olyan Elsie-t kap tőlem, amelyet akar. Igen, megnyugtató, de kicsit parancsolgató is. Egy domina, aki nem szeret ostort pattogatni, de képes rá, ha kell. – Emlékszel a kijutási stratégiánkra?

– Kétszer megcsípem a könyöködet.

– Azt mondom, nem érzem jól magam, és lelépünk. És ha felmerül az ajánlat az édeshármásra, erősen célozz rá, hogy tripperem van.

– Az nem tántorítaná el Paul bácsit.

– Nemiszervi szemölcs?

– Hmm. Talán... – A halántékát masszírozza. – Az egyetlen jó dolog, hogy jön a bátyám.

Ledermedek.

– Jack?

– Aha.

Hülye kérdés, Gregnek csak ez az egy van.

– Nem azt mondtad, hogy nem lesz itt?

– Lemondták a munkavacsoráját.

Magamban felnyögök.

– Mi az?

A francba, hallhatóan nyögtem.

– Semmi. – Elvigyorodom, és a kabátján keresztül megszorítom a karját. Greg Smith a kedvenc ügyfelem, és sértetlenül végigkísírem őt ezen az estén. – Hadd foglalkozzam én a családdal, jó? Végére is ezért fizetsz.

Tényleg így van. És minden áldott nap hálás vagyok, hogy soha nem kell emlékeztetnem. Sok ügyfelem töpreng el többé-kevésbé nyíltan azon, hogy vajon milyen más szolgáltatást nyújthatok még, bár a felhasználási feltételek a Faux-appban eléggé egyértelműek. A torkukat köszörülik, az állukat simogatják, és azt kérdezik:

– *Pontosan* mi tartozik bele ebbe a... kamubarátnő csomagba? – Gyakran elfog a kísértés, hogy a szememet forgassam, és tökön rúgjam őket, de próbálok nem megsértődni, kedvesen mosolyogni, és azt mondani:

– *A szex nem.*

Ezen kívül – hogy megválaszoljam az állandó következő kérdést – nem csókolózom, nem dörzsölöm magam oda senkihez, nem beszélek csúnyán, nem vetkőzöm le, nem csinálom popsiba, nem kényeztetek szájjal, kézzel, törülközővel, sem semmi más tárggyal, ami még csak eszembe sem jut. Nem engedem, hogy lepisiljenek, dédelgessék a lábfejemet, és úgy általában nem segítem elő és/vagy engedem az orgazmust a közelemben.

Nem mintha ezzel bármi baj lenne, a szexmunka törvényes munka, és akik ezzel foglalkoznak, ugyanúgy megérdemlik a tiszteletet, mint a balerínák, a tűzoltók vagy a fedezeti alkalmazók. De tíz hónappal ezelőtt, amikor megszereztem a PhD-képesítést elméleti fizikából a Northeasternen, úgy gondoltam, hogy mostanra lesz egy jól megfizetett egyetemi állásom. Azt *nem* képzeltem, hogy huszonhét évesen abból fizetem majd ki a vízszámlámat, hogy segítek felnőtt férfiaknak megjártszani, hogy van szerelmi életük. És mégis itt vagyok, végig kamubarátnősködöm a diákhiteletem.

Nem akarok lelombozni senkit, de kezdem gyanítani, hogy az élet nem mindig úgy alakul, ahogy akarod. Óhatatlan a elvesztés. Az embert nem lehet a végtelenségig felbérelni, hogy azt sugallja, az ügyfél sármos, jó kiállású, érzelmileg nyitott emberi lény, aki képes fenntartani egy közepes hosszúságú kapcsolatot egy ugyanolyan jól működő felnőttel, azért, hogy...

Hát, az változó. Sosem kérdeztem meg Gregtől, hogy Caroline Smith miért annyira megszállottja annak, hogy a harmincéves fiának legyen párja. A Smith Filmes Univerzum elkapott beszélgetés-foszlányai alapján gyanítom, hogy a hatalmas vagyonhoz lehet köze, ami akkor kerül majd terítékre, amikor a matriarcha meghal, és ahhoz az elgondoláshoz, hogy ha Greg adja az első dédunokát, akkor nagyobb valószínűséggel örököl majd egy... gyémánttal kirakott locsolócsövet, gondolom?

Gazdagok. Pont olyanok, mint mi.

De Greg kíváncsi anyja még így is sokkal jobb volt, mint a fivére, aki rossz hír egy rakás olyan okból, amikre gondolni sem bírok. Komolyan, megkönnyebbülés, hogy *a nő* a célpontom. Ez azt jelenti, hogy amikor nyílik a Smith-ház ajtaja, koncentrállatok kizárólag rá. A rideg, PVC-szívű nőre, akinek sikerül egyszerre levegő-puszit adni nekünk, igazgatni Greg haját, és két poharat a kezünkbe nyomni.

– Milyen az élet a pénzügyi világban, Greg? – kérdezi Caroline a fiát. Greg egyetlen korttyal megissza az itala felét, gyanítom azért, mert már hallottam, ahogy elmagyarázta, hogy valójában nem a pénzügyi világban dolgozik. Legalább négyszer.

– És nálad, Elsie? – teszi hozzá a nő anélkül, hogy választ várna. – Mi a helyzet a könyvtárban?

A Faux irányelveit követve semmit sem árulok el magamról az ügyfeleimnek: sem a teljes nevemet, sem a napközbeni munkámat, sem a valódi véleményemet a korianderről (kivá-ló, ha az ember szívesen eszik szappant). Dióhéjban erről szól kamubarátnőnek lenni. Először neccesnek tűnt, hogy emberek fizetnek a kamurandiért a Tinder és a Pornhub korában, és hogy *nekem* fizetnek, a jelentéktelen Elsie Hannaway-nek, aki mindenben közepes. Középmagas. Középbarna a haja és a szeme. Közepes méretű az orra, a fenéke, a lábfeje, a lába, a mel-le. Csinos, jó, persze, de amolyan közepes, jellegtelen módon. És mégis, a közepes közepességem a tökéletes tiszta lap, amit

tele lehet írni. Üres vászon, amire lehet festeni. Egy tükör, ami csak azt mutatja, amit mások láttatni akarnak. Egy vég szövet, amiből bármi méretre szabható... Nos, biztosra veszem, hogy mindenki érti a metaforát.

Caroline Smith olyan Elsie-t akar, aki képes elvegyülni azokkal, akiknél a nyár ige, aki nem elég feltűnő ahhoz, hogy vonzó legyen egy Gregnél jobb parti számára, és van elég gondoskodó ösztöne ahhoz, hogy törődjön a fiával, akit lehet, hogy szeret, de ahhoz már nem veszi a fáradságot, hogy ismerje is. A gyerekkönyvtáros remek kamufozlalkozásnak tűnt. Klassz volt online fórumokat böngészni aranyos anekdoták után.

– Ma három halacska formájú kekszemet találtam a legjobb *Matilda* példányunkban – mesélem mosolyogva. *Vagy legalábbis az imadomanagykonyveket nevű Reddit-felhasználó talált.*

– Ez *annyira vicces!* – mondja Caroline nevetés, mosolygás, vagy annak bármi jele nélkül, hogy jól szórakozna. Aztán közel hajol, és úgy suttog, mintha a fia, aki kábé harminc centire van tőlünk, nem hallaná.

– *Annyira* örülünk, hogy itt vagy, Elsie! – A többes szám, azt hiszem, Greg apjára is vonatkozik, aki csendben áll az asszony mellett, és három kocka Colby Jack sajtot pottyant a szájába olyasvalaki üres mosolyával, aki 1999 óta elszakadt a valóságtól. – *Annyira* aggódtunk Gregory miatt! De most veled van, és még soha nem volt ennyire boldog. – *De vajon tényleg így van?* – Greg, ma este tölts sok minőségi időt a nagyanyáddal! Izzy csinál képeket a polaroidjával, amiket az este végén majd odaadunk neki; tégy róla, hogy *mindegyiken* rajta legyen!

– Majd én gondoskodom róla, Mrs. Smith – ígérem, és Gregbe karolok. Ezt az ígéretet tizenöt másodperccel később megszegem a puccos folyosó végén. Greg felhajtja a maradék borát, lop két kortyot az enyémből, aztán hangosan azt suttogja:

– Tíz perc múlva találkozunk! – és bezárkózik a fürdőszobába.

Nevetve elengedem. Óvni akarom, eléggé ahhoz, hogy megszegjem a Faux általános protokollját, és beleegyezzek újabb és újabb kamurandikba, eléggé ahhoz, hogy meg akarjam őt védeni a haramiáktól, a kalózóktól és a tágabb családjától. Talán azért, mert az első hozzám intézett mondata egy kétségbeesett „Az anyám folyton azt kérdezetgi, hogy miért nem randizom.” volt, amit tétova, fáradt magyarázat követett arról, hogy *az* miért nem fog megtörténni a közeljövőben, olyan magyarázat, ami túlságosan betalált nálam. Talán mert mindig úgy néz ki, ahogy én érzem magam: fáradtnak és túlterheltnak. Egy másik idővonalon legjobb barátok lennének, akiket összeköt az elkerülhetetlen, stressz okozta gyomorfekély, ami hamarosan neki esik majd a gyomrunknak.

Megtalálom az üres konyhát, bemegyek, és nézem a vörös kavargást, amikor beöntöm a poharam tartalmának maradékát a lefolyóba. Pazarlás. Egyszerűen csak vissza kellett volna utasítanom, de az kérdésekhez vezetett volna, és nem akarom elmagyarázni, hogy az alkohol veszélyes, glikémiás terrorista, és a küszködő hasnyálmirigyem *nem* tárgyál...

– Nem a te ízlésed?

Összerezzenek. És megnyikkanok. És majdnem elejtem a poharat, ami valószínűleg többbe kerül, mint a mesterképzésem.

Azt hittem, egyedül vagyok. Nem voltam egyedül? *De*, egyedül voltam. Viszont Greg bátyja ott van a konyhában, nekidől a márványpultnak, a karját összefonja a mellkasa előtt. Az az egyedi, eltérő színű szempár a szokásos kifürkészhetetlen tekintettel néz engem. Közte és az egyetlen bejárat között állok. Vagy nem vettem észre őt, vagy meggörcbítette a tér-idő kontinuumot.

Vagy összetévesztettem a hűtőszekrényel. Hisz a méretük *tényleg* hasonló.

– Jól vagy? – kérdezi.

– Én... igen. Igen, bocs. Csak... – mosolyt erőltetek magamra. – Helló, Jack!

– Helló, Elsie! – Úgy mondja a nevemet, mintha ismerős lenne számára. Az első szó, amit életében megtanult. Ami a vérévé vált, nem csak egy rakás magán- és mássalhangzó, amiket eddig alig volt oka használni.

Természetesen nem mosolyog. Vagyis, *de*, mosolyog, viszont rám soha. Valahányszor egy helyiségben vagyunk, ő félelmetes, égis nyúló, szigorú jelenlét, akinek úgy tűnik, az a fő kedvtelése, hogy úgy ítélje meg, nem vagyok méltó Greghez.

– Nem ízlik a bor?

– Nem erről van szó. – Zavartan pislogok. Van egy tetkó az alkarján, éppen csak kikandikál az inge feltúrt ujjá alól. Mert *naná*, hogy farmert és kockás inget visel, bár a meghívón egyértelműen félformális állt.

De ő Jack Smith. Azt csinál, amit csak akar. Valószínűleg az engedélye bele van vésve azokba a nevetséges bicepszeibe. Rá van pecsételve a jobb szeme kék negyedére, ami elüt a gesztenyebarna íriszétől.

– A bor isteni volt – mondom összeszedve magam. – De volt benne egy légy.

– Tényleg?

Nem hisz nekem. Nem tudom, honnan tudom, de tudom. És tudja, hogy tudom. Látom, nem, érzem. Bizsergést érzek a gerincem tövénél, folyékony, pezsgő és meleg. *Vigyázz, Elsie!* – üzeni nekem. *Letartóztatat szőlő elleni bűncselekményekért. Életed hátralévő részét szövetségi börtönben fogod tölteni. Hétfőre egyszer meglátogat majd, hogy a plexiüvegen keresztül bámuljon rád, és kényelmetlen helyzetbe hozzon.*

– Izzy biztosan keres téged – mondom remélve, hogy megszabadulok tőle. – Fent van az emeleten.

– Tudom – válaszolja, de *nem* indul felfelé. Csak engem fürkészként, figyelmesen, higgadtan, mintha tudna rólam egy titkot. Hogy maximum hetente egyszer fogselymezek. Hogy nem

tudom megérteni, mi az a Dow Jones, még azután sem, hogy elolvastam a Wikipédia szócikket. Más, ijesztőbb, *sötétebb* dolgokat.

– A barátnőd itt van? – kérdezem, hogy kitöltsem a csendet. Egyszer elhozott valakit egy családi hepajra. Egy geológust. A leggyönyörűbb nőt, akit valaha láttam. Kedves volt. Vicces is. Bárcsak azt mondhatnám, hogy nem voltak egy súlycsoportban!

– Nem.

Újra csend. Újabb bámulás. Mosolygok, hogy elrejtsem, milyen erővel csikorgatom a fogamat.

– Rég láttalak.

– Utoljára a medencés bulin.

– Jaj, persze. Elfelejtettem.

Nem felejtettem el. A mai napot megelőzően kétszer találkoztam Jackkel, mármint két alkalommal, egyszer, aztán még egyszer, és mindkettő makacsul és olyan kellemesen ragadt meg az agyamban, mint amikor spenót szorul a fogaim közé.

Az első Greg születésnapj vacsorája volt, amikor Jackkel kezét ráztunk, ő pedig feszülten biccentett, majd egész este hosszú, kutató pillantásokat küldött felém, és hallottam, hogy azt kérdezi Gregtől: „Hol ismerted meg?”, és „Mióta tart?”, meg „Mennyire komoly a dolog?”, olyan kíváncsi, megtévesztően laza hangnemben, amitől végigfutott a hideg a hátamon.

Szóval Jack Smith nem rajongott értem. Jó. Tökmindegy.

És aztán ott volt a második. Nyár végén, Smithék medencés buliján, ahol nem úsztam. Mert kizárt, hogy bikiniben elrejtsem az inzulinpumpámat.

Nem kínos számomra, hogy cukorbeteg vagyok. Majdnem két évtizedem volt megbékélni a túlműködő immunrendszerrel, ami túlságosan élvezi, hogy elpusztítja a szükséges sejteket. De az emberek kiszámíthatatlanul reagálnak arra, hogy rendszeresen inzulint kell pumpálnom a testembe. Amikor diagnosztizáltak (tízévesen, miután rohamot kaptam a sulis tor-

natermében, amivel kiérdemeltem a kegyetlen, de egyáltalán nem kreatív Rángatózó Elsie becenevet), hallottam a szüleimet beszélgetni, halkan suttogtak a kórházi elválasztófüggöny mögött.

– Még ez is. – Anya kimerültnak hangzott.

– Tudom. – Apa ugyanúgy. – Ez is minket terhel majd. Lance ki fog bukni a középuliból. Lucast bármelyik nap letartóztathatják, mert a Walmart parkolójában bunyózik. Persze, hogy a nyugis gyerekünknel is lennie kell *valaminek*.

– Nem ő tehet róla.

– Nem.

– De drága lesz.

– Aha.

Nem hibáztatom a szüleimet. A bátyám, Lance végül *tényleg* kibukott a suliból (és most kitűnően megél villanyszerelőként), Lucast is *tényleg* letartóztatták (bár egy Shake Shack mögött, és olyan drogok birtoklásáért, amik most már legálisak). Anya és apa fáradt volt, túlterhelt. Kicsit szegények. Remélték, hogy kapnak egy kis szünetet, egyszer valami könnyű történik, és őszintén sajnáltam, hogy én nem vagyok az. Hogy kárpótoljam őket, próbáltam az egészségügyi gondjaimat – és minden más elhanyagolható problémámat – a lehető legjelentéktelenebbé tenni.

Azt látom, hogy az emberek jobban kedvelnek, ha nem kell érzelmi energiát rám áldozniuk.

Ezért nem úsztam Smithék partiján, ezért döntöttem úgy, hogy ülök egy pléden, és megeszek egy szelet tortát, az arcomon művészien elrendezett mosollyal. Ezért számoltam el az elfogyasztott szénhidrátot és az inzulint, amire szükségem volt. És ezért tántorogtam Smithék *A régi város*-szerű nyaralójának pázsitján, beállva a glükóztól, homályos látással, hasogató fejfájással, amikor próbáltam visszaemlékezni rá, hogy hova tettem a telefonomat, hogy állíthassak az adagoláson, és...

Egyenesen összefutottam Jackkel.

Szó szerint. Nem láttam őt, és úgy léptem be a mellkasába, mintha egy szupermasszív fekete lyuk lett volna. Pedig nem. Már mint nem volt fekete lyuk. Viszont eléggé szupermasszív.

– Elsie? – Pff. A *hangja*. – Jól vagy?

– Aha. Aha, én... – *Hány ni fogok*.

Két kezébe fogta az arcomat, és fürkészően nézett rám.

– Hívjam Greget?

– Nem ke... – Fájdalom hasított a fejembe.

– Hívom Greget.

– Ne... *ne* hívd Greget, kérlek!

A homlokát ráncolta.

– Miért?

– Mert... – *Mert a jó kamubarátnők kevés gondozást igényelnek. Mosolyognak, nincs határozott véleményük a korian-derről, és soha, de soha nem rángatják el az embert egy medencés buliról.* – Te... ki kell mennem a mosdóba és... a telefonom...

A következő pillanatban egy fürdőszobában voltam, ami úgy nézett ki, mint egy luxus wellness-részleg, a táskám ott volt az ölemben. És szeretném azt mondani, hogy nem emlékszem, hogyan jutottam el oda, de lebeg egy emlék a fejemben, egy emlék arról, hogy erős karok felemelnek, és úgy visznek, mintha olyan könnyű lennék, mint egy madár; emlék meleg lélegzetről a halántékomon, ahogy szavakat suttog, amikre nem emlékszem.

És sajnos ennyi. Jack kedves és segítőkész volt? Aha. Elhitte a sztorit, amit később bekamuztam arról, hogy nem akartam zavarni Greget a migrénjeimmal? Kétséges, tekintve a szkeptikus, rideg, hajthatatlan tekintetét. Talán azt gyanítja, hogy drogozom. Talán fél, hogy megrontom a Smith-vérvonalat a gyenge fejfájás-génjeimmal. *Biztosan* azt hiszi, hogy az öccse találhat jobbat.

De nem számít. Nem Jack a célpontom, hanem az anyja. Ami jó, mert a leghalványabb gőzöm sincs, ki az az Elsie, akit Jack akar.

Erre még nem volt példa. Profin észreveszem a jeleket, de Jack... nem árul el nekem *semmit*. Nem tudom, mit erősítsek fel, miből vegyek vissza, mit rejtsek el és mit tettek, milyen személyiséget áldoznak fel az oltáránál. Mintha anélkül próbálna megfejteni engem, hogy megváltoztatna... az pedig lehetetlen. Az emberek nem ilyenek, velem nem.

Így hát, amikor azt kérdezi, hogy:

– Hogy vagy, Elsie? – olyan hangon, ami kicsit túl kíváncsi-
nak hangzik, a lehető legtermészetesebben mosolygok.

– A szokásos. Fantasztikusan. – *Nem készülök rád omlani, most az egyszer.* – Te? Mi újság a melóban? – Greg említette, hogy valamiféle filozófiatanár. Ami meglepő, mert a fizikuma olyan, mint akinek CrossFit matrica van az autóján, és fehérjetermixot iszik, miközben a *Men's Health* erőemelő rovatát olvassa. A többi Smith kecses, jelentéktelen, barna. Aztán itt van ez a homokszőke téglaház, aki kábé harminc centivel magasabb a legmagasabb rokonánál, csupa férfiaság és nagyon mély hang. Az elméletem: túlhajsolt ápolónő, csere-bere a kórházi bölcsőnél. – Jó féléved van?

Jack diplomatikusan felnyög.

– Még egyik diákomat sem nyírtam ki. Még.

Ezzel meglepően együtt tudok érezni.

– Ez győzelemnek hangzik.

– Nekem nem.

A francba. Megmosolyogtat.

– Miért akarod kinyírni őket?

– Nyafognak. Nem olvassák el a kurzusleírást. – Kurzusleírás filozófiából? Az én gimis filozófiaóráimon az egész tanterv abból állt, hogy filmeket néztünk és beszélgettünk. Az oktatás halad előre. – Hazudnak.

Nagyot nyelek.

– Miről hazudnak?

– Több mindenről. – A szeme csillog, az ajka megremeg, a vállá duzzad az inge alatt, és...

Régen úgy gondoltam, nem, régen *tudtam*, hogy a világos hajú pasik nem vonzóak. A középiskolában? Mindenki Legolasért volt oda, de én Aragorn-lány voltam. Draco Malfoy? Jól meg kellene csavargatni a bimbóit, de nem a jó értelemben. A „Melyik *Trónok harca* ház vagy?” című Buzzfeed kvíz? Soha nem a Targaryen jött ki. Utálok, hogy ránézek Jack Smithre, a jó állára, a jó gödröcskéire és azokra a jó kezeire, és jóképűnek találom.

Talán egyszerűen csak nem nézek oda. Aha, kiváló terv.

– Elnézést – mondom udvariasan. – Fogadok, hogy Greg már keres. – Megfordulok, mielőtt válaszolhatna, azonnal olyan érzés, mintha egy gravitációs szingularitásból sikerült volna kiszabadítanom magam.

Fú!

A nappali pár kanyarral és fordulóval arrébb van, nagy, de zsúfolt, a túl sok tengeres festmény és agresszív bőrbútor ellenére szép. Pár percet azzal töltök, hogy megnyugtatom Greg nagynénjét, hogy beszélni fogunk vele, mielőtt kiválasztjuk a vendéglátóst az esküvőre. Úgy teszek, mintha nem venném észre, hogy Paul bácsi az ajkát nyalogatja, amikor meglát. Barátságosan elcsevegek egy rakás unokatestvérrel az időjárásról, a forgalomról és rossz *Alkonyat*-véleményekről. A szülinapos ajándékokat bontogat a kandallónál, és azt mondja az egyik menyének:

– Egy iszapfürdő-kupon? Csodás! Olyan lesz, mintha azt gyakorolnám, amikor leeresztenek a síromba, ti meg mind a pénzemen balhéztok.

Ez jellemző rá. Amikor először találkoztam Millicent Smith-szel, a vállamra tette a két kezét, és azt mondta:

– Életem legnagyobb hibája volt, hogy gyerekeim lettek. – A legidősebb fia ott állt mellette. Még ki kell derítenem, hogy rosszindulatú banya, vagy nem szándékosan kegyetlen. Bár-hogy is van, ő a kedvenc Smith-karakterem.

Mosolyogva elsétálok, és a félig lejátszott go-parti mellett kötök ki a szoba sarkában. A legelső látogatásom óta itt van, a fanégyzetek és a porcelánkövek nem illenek a tengerparti dekorációhoz. Greg az apukájával beszélget, és azon tűnődöm, vajon hamarosan indulunk-e. Harminchárom „Rezgések, hullámok és optika” beadandót kell osztályoznom, amitől biztosan azt kívánom majd, hogy bár halnék erőszakos halált. Össze kell állítanom egy vizsgát az Anyagtudomány alapjairól kurzushoz. És persze fel kell készülnöm egy állásinterjúra. Azt akarom, hogy sikerüljön! Nem, sikerülnie *kell*. Nincs hibahatár, mert az lesz a kiutam abból, hogy esténként kamurandizok, nappal pedig arról e-mailezgetek sexxy.chad.420@hotmail.com-mal, hogy vajon a csincsilája gluténérzékenysége felmenti-e őt a Bevezetés a fizikába kurzus félévzárója alól. Minimum tizenegyszer el kell próbálnom – ennyi dimenzió létezik az M-elméletben, a kedvenc extra húrelméleti...

– Játsszol?

Összerezzenek. *Megint*. Jack a tábla túloldalán áll, sötét szeme engem méreget. Itt van az összes rokona, miért fecserli a családdal töltött értékes időt arra, hogy az öccse kamubarát-nőjét nyaggatja?

– Elsie? – *Megint* a nevem. Úgy mondja, mintha az univerzum csakis neki teremtette volna ezt a szót. – Azt kérdeztem, tudsz-e játszani. – Vidámnak hangzik. Utálom.

– Ó! Egy kicsit. – Enyhe kifejezés. A go agygyötrő és pusztítóan bonyolult, ezért sok fizikus tanórákon kívüli választott tevékenysége. – Te?

Jack nem válaszol. Helyette elővesz még néhány fehér követ.

– Jaj, ne! – A fejemet rázom. – Ez valaki más partija. Mi nem...

– A fekete jó?

Nem igazán. De nagyot nyelek, tétován a kövekért nyúlok, és leteszem őket. A büszkeségem kis kötélhúzásba kezd a túlélési ösztönömmel. Nem fogom rejtegetni a go-tudásomat és

hagyni, hogy Jack nyerjen, de amennyire tudom, ha veszít, akár tűzokádó bölényé is átváltozhat, és felgyújt egy tartófalat. Nem akarok házomlásban meghalni Jack Smith és az édeshármas-megszállott bácsikája mellett.

– Hogy van Greg? – kérdezi.

– Ott van, az unokatestvéreitekkel – mondom szórakozottan, nézem, ahogy újabb köveket tesz le. A keze hülyén nagy. De elegáns is, aminek semmi értelme. És minek nincs még értelme? Hogy van két székek, de nem ülünk.

– De *hogy* van?

Szerény tapasztalataim szerint a testvérek legjobb esetben elviselik egymást, és legrosszabb esetben rágót köpnek egymás hajába. (Az enyémbé. Az én hajamba.) Viszont Jack és Greg közel állnak egymáshoz, teljesen érthetetlen okokból, tekintve, hogy Greg egy Sturm und Dranggal teli, szerethető emberi katasztrófa, Jack pedig... Nem tudom pontosan, mi a helyzet Jackkel. Van benne csipetnyi rosszfiú, kevés rejtély, és egy adag puhaság. Ám picike éhség, nyers, faragatlan légkör is körüllegi. Leginkább *lazának* látszik. Túl lazának ahhoz, hogy egyáltalán laza *legyen*. Mint aki a közép suliban meglógott a bálról egy Guggenheimes fickó kiállítás miatt, és valahogy mégis sikerült megválasztatnia magát bálkirálynak.

Jack távolságtartónak tűnik. Közönyösnek. Erőlködés nélkül magabiztosnak. Karizmatikusnak érdekesen homályos, megfoghatatlan módon.

De törődik Greggel. És Greg törődik vele. A saját két fülemmel hallottam, amikor azt mondta, hogy Jack „a legjobb barátja”, olyasvalaki, akiben „megbízhat”. És anélkül hallgattam, hogy rámutattam volna, hogy nem igazán *bízhat a legjobb barátjában*, Jackben, különben őszinte lenne vele a kamurandizással kapcsolatban... mert támogató kamubarátnő vagyok.

– Greg jól van. Miért kérdezed?

– Amikor múltkor beszéltünk, úgy tűnt, stresszel a Woodacre miatt.

Hogy... mi miatt? Ez olyasmi, amit Greg barátnőjének tudnia kéne?

– Á, igen – füllentek. – Kicsit.

– Kicsit?

A kövekkel foglalatoskodom. Nem nyerek olyan könnyen, mint vártam.

– Egyre jobb. – Idővel mindennel így van, nem?

– Tényleg?

– Nagyon is – bólogatok lelkesen.

Ő is bólint. Kevésbé lelkesen.

– Komolyan?

Ami azt illeti, Jack nem rossz góban. Hogyhogy még nem mostam fel vele a padlót?

– Komolyan.

– Azt hittem, a Woodacre pár nap múlva lesz. Gondoltam, Greg ki lesz akadva.

Ledermedek. Talán meg kellett volna kérdeznem Greget, hogy miről beszélgessek.

– Ó, igen, igaz. Most, hogy mondod...

– Idézd csak fel nekem, Elsie! – Egy apró lépést tesz a tábla felé, fölém tornyosul, mint egy tornyosuló torony. De nem vagyok alacsony. *Nem vagyok hajlandó* alacsonynak érezni magamat. – Mi is az a Woodacre?

A francba!

– Az... – próbálok vidám arcot vágni – a Woodacre, természetesen.

Jack pillantása azt üzeni, „Ne hantázz itt nekem!”

– Ez nem válasz, igaz?

– Az... – A torkomat köszörülöm. – Valami, amin Greg dolgozik. – Hogy mennyit hallottam Greg munkájáról? Hogy adattudós. – Nem ismerem a részleteket. Bonyolult tudományos cucc. – Fesztelenül mosolygok, mintha nem azzal tölteném az életemet, hogy összetett matematikai modelleket

alkotok, hogy megfejtsem az univerzum eredetét. Sajog a szívem.

– Bonyolult tudományos cucc. – Jack úgy néz rám, mintha lehúzná a bőrömet, és arra számítana, hogy belül egy rothadó banánt talál.

– Aha. Az olyanok, mint mi, nem értenénk.

A homlokát ráncolja.

– Az olyanok, mint mi.

– Aha. Mármint... – Állom a tekintetét, és leteszek még egy követ. – Egyáltalán mik azok a számok...

Hirtelen befogom. Biztosan ugyanazon négyzet felé nyúlunk. Az ujjaim súrolják Jack ujjait, és valami azonosíthatatlan elektromosság cikázik végig a karomon. Azt várom, hogy elhúzódik, de nem teszi. Még akkor sem, ha én voltam a soros. Vagy nem én jöttem? Biztos vagyok benne, hogy...

– Nocsak, döntetlen!

Visszarántom a kezemet. Millicent ott van mellettem, a táblát nézi. Követem a tekintetét, és majdnem a torkomon akad a levegő, mert... igaza van,

Nem vertem péppé a nyavalyás Jack Smitht góban.

– Rég volt már olyan, hogy Jack nem nyert meg egy partit – közli Millicent elégedett mosollyal.

Rég volt már olyan, hogy én nem nyertem meg egy partit. Mi a fene? Felnézek Jackre; ő továbbra is néz, továbbra is a homlokát ráncolja, továbbra is némán ítélkezik felettem. Az agyam kiürül. Pánikba esem, és kibököm az első dolgot, ami az eszembe jut.

– Több szabályos állás van a gotáblán, mint ahány atom van az ismert univerzumban.

Horkantás.

– Ezt valaki azóta mondogatja nekem, amióta már éppen nem hord pelenkát. – Millicent metsző pillantást küld Jack felé, aki *még mindig... engem...* bámul. – Te és Elsie nagyon jó

párost alkottok. Bár, Jack, drágám, akkor is írjon alá házassági szerződést!

Először nem fogom fel, hogy mit mond. Aztán igen, és teljesen elvörösödöm.

– Jaj, nem! Mrs. Smith, én... Greggel randizom. A *másik* unokájával.

– Biztos vagy benne?

Tessék?

– Én... igen. Persze.

– Nem úgy tűnt. – Vállat von. – De mit tudhatom én? Kilenvenéves vén csoroszllya vagyok, aki az iszapban bolondozik. – Figyelem, ahogy elcsoszog a kanapénál lévő asztal felé. Aztán ideges nevetéssel Jackhez fordulok.

– Húha! Ez...

Még mindig néz. Engem. Megkövült arccal. Behatóan. Részleges heterokrómia. Mintha érdekes lennék, nagyon érdekes, nagyon, *nagyon* érdekes. Nyitom a szám, hogy megkérdezzem, mi van. Hogy halálíg tartó visszavágót kérjek. Hogy könyörögjek, hagyja abba a pórusaim számolását az orromon. És ekkor...

– Mosolyt, srácok!

Odakapom a fejemet, és Izzy polaroidjának villanása azonnal elvakít.

- A SZÜLEIM JÖVŐ HÓNAPBAN tartott évfordulója lesz az utolsó alkalom, amikor el kell vigyelek. – Greg jobbra indexel, és beáll a lakásomhoz tartozó parkolóba. – Utána majd megmondom anyának, hogy szakítottál velem. Könyörögtem, hogy ne tedd. Szerenádoztam neked. Megvettem neked a súlyomat plüssben, de minden hiába.

Együttérzően bólintok.

– Túlságosan összetört a szíved. Túl vigasztalhatatlan vagy, hogy valaki mással randizz.

– Lehet, hogy egy Spotify-listában kell vigaszra lelnem.

– Vagy felálló túsifrizurád lehetne.

Greg grimaszol. Felnevetek, és amikor a kocsí megáll, nekidőlök az utasoldali ajtónak, hogy a jóképű profilját nézzem a lámpák sárga fényében.

– Mondd neki azt, hogy megcsaltalak a GrubHub-futárral! Akkor tovább búslakodhatsz.

– Szuper!

Hallgatunk, miközben én Greg helyzetén töprengek. Az okon, amiért egyáltalán szüksége van kamubarátnőre. Amit *nekem*, egy idegennek el mert mondani, de a saját családjának nem. Hogy mennyire hasonlóak vagyunk.

– Miután ennek vége lesz, ha szükséged van... ha *akarsz* valakivel beszélni... Egy barátira. Akkor én szívesen.

A mosolya őszinte.

– Kösz, Elsie!

Épphogy csak kiszálltam a kocsiból. A jég ropog a csizmám sarka alatt, ahogy megfordulok.

– Ja, Greg?

– Igen?

– Mi az a Woodacre-izé?

Felnyög. A nyakát a fejtámlának dönti.

– Az egy néma meditációs elvonulás, amire a főnökünk kényszerít minket. Holnap indulunk, négy napig semmi kapcsolat a külvilággal. Se e-mail, se Twitter. Az egyik Goop-hírlevélből vette az ötletet.

Ó!

– Szóval semmi köze a... bonyolult tudományhoz?

Greg kétségbeesetten néz rám.

– Az ellenkezője. Miért?

– Á... – Lehunyom a szememet. Hagyom, hogy a megaláztatás belemélyessze a fogát az agyamba.

– Semmi különös. Jó éjszakát, Greg!

Becsukom az ajtót, szórakozottan integetek, és hagyom, hogy a hideg levegő bejusson a tudómba. Az esthajnalcsillag rámkacsint az égről, és eszembe jut a másnapi állásinterjúm.

Nem számít, hogy ma este hülyét csináltam magamból Greg ütni való bátyja előtt. Mert csak egy csipetnyi szerencsével talán soha többé nem kell látnom Jack Smitht.

2

MAGHASADÁS

Feladó: sexxy.chad.420@hotmail.com

Tárgy: Re: Re: Re: A csincsillám

Helló, dr. H!

Tudom, hogy nem érdeklí Chewie McChewerton glutén-érzékenysége, de azzal mi van, hogy tegnap este elkaptak ittás vezetésért? Így megúszom a Bevezetés a fizikába fél-évvárót?

Tisztelettel:

Chad

.....

Feladó: McCormackE@umass.edu

Tárgy: nem tudok órára menni

kérem, tekintse meg a mellékelt képet a ma reggeli hányásomról

Emmet

.....

Feladó: Dupont.Camilla@bu.edu

Tárgy: A velencei kalmár véleményesszé

Dr. Hannaday,

Érdeklődnék, hogy adna-e gyors visszajelzést arról, amit az ólomkoporsó ábrázolásáról írtam. Kérem, tekintse meg a mellékelt word doksit.

Tisztelettel:

Cam

.....

Feladó: michellehannaway5@gmail.com

Tárgy: ELSIE HÍVJ ASAP A FIVÉREID MEGINT ÉSZSZERŰTLENEK ÉS SEGÍTSÉG KELL PRÓBÁLTALAK HÍVNI TEGNAP ESTE DE NEM VETTED FEL

[ez az e-mail nem tartalmaz törzsszöveget]

.....

Feladó: Monica.Salt@mit.edu

Tárgy: MIT interjú – Tanszéki pozíció

Kedves dr. Hannaway!

Még egyszer el akartam mondani, mennyire izgatott vagyok, hogy interjúzni fog egy kinevezéses kutatói pozícióra a fizika tanszéken, itt, az MIT-n. A CV-je teljesen lenyűgözött minket, így a jelentkezők körét Önre és egy másik jelöltre szűkítettük. A keresőbizottsággal alig várjuk, hogy ma este

kötetlenül megismerhessük a Mielben tartott vacsorán, mielőtt holnap elkezdődne az interjúja a campuson.

Ha megfelel, szeretném, ha találkozhatnánk néhány percre négyszemközt a vacsora előtt a Mielben, hogy beszélges-sünk. Néhány dolgot szeretnék elmagyarázni.

A legjobbakat:

Monica Salt, PhD.

A.M. Wentworth fizikaprofesszor

a Fizika Tanszék vezetője

MIT

A szívem repes az izgalomtól.

Leteszem a teámat a konyhaasztalra, és ráklikkelek a vá-laszra, hogy biztosítsam Monica Saltot, igen, abszolút, *persze*, találkozom vele ahol és amikor csak akarja, akár Mordor síksá-gain is hajnali negyed háromkor, mert nála van a jövőm kulcsa. De abban a pillanatban, ahogy a kezem ráfog az egérre, gyötrő fájdalom nyilall a tenyerembe, és végigcikázik a karomon.

Felsikkantok és felpattanok a székeemből.

– Mi a fa...?

– Hol van? *Hol van?* – A lakótársam botorkál be a konyhá-ba kezeslábas pizsamában, a Noah Chomsky-alvómaszk fel van tolvá a homlokára. Ezen kívül úgy lóbál egy műanyag baseball-ütőt, mint egy eszelős. – Tűnj el most, vagy hívom a 911-et! Ez illetéktelen behatolás!

– Cece...

– Vétség és bűncselekmény! Le fognak tartóztatni tettleges-ségért! Az unokatesóm idén teszi le az ügyvédi vizsgát, és ő majd beperel *több millió* dollárra...

– Cece, nincs itt senki.

– Ó! – Még párszor meglóbálja az ütőt, okos fejet vágva pis-log. – Akkor miért sikítunk?

– Annak, hogy a tarajos sülöd úgy döntött, hogy eljåtssza az egeremet, *talán lehet* hozzá köze.

– Sün, tudod, hogy ő egy sünlány.

– Tényleg tudom?

Ásít, az ütőt visszadobja a szobába. Elvétí a célt, és az ütő végigcsusszan a repedezett linóleumpadlón.

– Kisebb. Cukibb. Pelyhesebb. És a Sünizabets Bennet? Az nem sün név.

– Igaz. Bocs. – A mellkasomhoz fogom a kezem. – Az éles fájdalomtól kicsit kiakadtam.

– Semmi gond. Süni kedves lélek, megbocsát neked. – Cece felveszi az állatot. – Ugye? Megbocsátasz Elsie-nek, mert rossz fajba sorolt téged, babám?

Sötéten nézek Sünire, aki diadalmasan néz vissza rám a gyöngyszemével. Az a rosszindulatú, érzékeny tőpárna. *Kisütlek mogyoróhagymával* – tátogom.

Istenre esküszöm, kicsit kidüllesztí a gerincét.

– Hol voltál tegnap este? – kérdezi Cece, mit sem sejtve a fajok közötti háborúkról. Eltűnődöm, vajon mit árul el rólam, hogy a legjobb barátnőm legjobb barátnője egy sün. – Faux? Az a Greg pasi?

– Aha.

– Hogy ment?

– Jól. – Hirtelen eszembe jut, hogy *nem* vertem rommá Jack Smitht, mint egy piñatát. – Rendben. A te estéd?

Cecevel az életünk pénzügyileg és érzelmileg sötét korszakában kezdtünk bele a kamurandizásba, a doktori iskolában. Már csak két össze nem illő pár zoknim volt, számítógépes kozmológia tételeken és instant ramen levesen éltem. Visszatekintve, veszélyesen közel jártam ahhoz, hogy skorbutos legyek. Aztán egy sötét és viharos éjszakán, miközben azon morfondíroztam, hogy eladom az egyik szívbíllentyűmet, egy korábbi barátom, J.J. elküldte nekem a Faux toborzóoldalának linkjét. A felírat egy nevető emoji volt, aminek könnyek lőnek ki a sze-

méből, és egyszerű „Ezt nézd meg! Ez olyan, mint amit a fősulni csináltunk!” megjegyzés.

A homlokomat ráncoltam, mint ahogy azt gyakran megteszem, ha emlékeztetnek J.J. létezésére, és soha nem válaszoltam. De azt észrevettem, hogy az óradíj magas. És miközben többváltozós algebrát tanítottam, véleményt formáltam a hurok-kvantumgravitációról, és próbáltam nem behúzni a csupa férfi csoporttársaimnak, amiért állandóan azt feltételezték, hogy *nekem* kellene megfőzni az ő kávéjukat, azon kaptam magam, hogy profilt készítek. Aztán elmentem interjúra. Aztán megkaptam az első ügyfeletem, egy különös húszévest, aki könnyörögve nézett rám, és azt kérdezte:

– El tudod játszani, hogy egykorú vagy velem? És kanadai? Nyolcadikban találkoztunk egy nyári táborban, és a neved Klarissa, *K*-val. És ha bárki kérdezi, *nem* vagyok szűz.

– Előfordulhat, hogy megkérdezik?

Ezen elgondolkodott.

– Ha nem, úgy mellékesen felhoznád?

Kiderült, hogy nem *annyira* rossz, úgyhogy megkérdeztem Cecet, hogy nem akarja-e ő is megpróbálni. Esküszöm, nem utálok őt titokban. Csak ez jutott eszembe, amikor rájöttem, hogy mindketten a világ legostobább döntését hoztuk karrier szempontból (vagyis: tudományos világ). Túlképzettek és túl szegények vagyunk, hogy életben maradjunk, ahogy azt a pocskék lakásunk bizonyítja, tele csupasz vezetékekkel és ijesztő pókokkal, amik úgy néznek ki, mint a gyilkos lódarazsak és a kókuszrákok szerelemgyerekei. Ha lenne vígjátéksorozatos baráti társaságunk, akkor azbeszt-eltávolító partit tartanánk. Sajnos csak mi vagyunk. És az éppen csak megúszott skorbut.

– Szóval... – Ellopja a teásbögrémet, és felugrik a pultra. Ráhagyom, nincs szükség koffeinre ezer tűszúrás gyötrelme után. – Elküldtek ehhez a fickóhoz.

– Vele mi a helyzet? – Vagyis: *Milyen mélyen gyökerező, lélekölő trauma rángatta ki ezt a szerencsétlen flótást az ősi mo-*

csárból, és vette rá, hogy egy rakás készpénzt perkáljon le azért, hogy úgy tehessen, mintha nem lenne egyedül?

- Közétek tartozik.
- Közénk?
- Tudós.

Cece nyelvész, épp a PhD-ját fejezi be a Harvardon. Akkor ismerkedtünk meg, amikor az előző lakótársa kiköltözött: állítólag Süni végigrágta magát a bokszerein. Szintén állítólag a normális emberek nem viselik el, ha valaki az *Immigrant Songot* üvölti, miközben vasárnap reggel buggyantott tojást csinál. Cecenek kétségbeesetten szüksége volt valakire, aki bezáll a lakbérbe. Én úgy éreztem magam, mint akit épp élve megnyúztak, és kétségbeesetten nem akartam J.J.-vel lakni. Két kétségbeesett lélek, akik egymásra találtak kétségbeesett időkben, és kétségbeesetten megtaláltuk a közös hangot, azért, mert én össze tudtam kaparni havi 700 dollárt, nem kötődtem az alsóneműmhöz, és volt zajsűrűs fejhallgatóm.

Őszintén, mázlim volt. A lakótársi viszály macerás tud lenni passzív-agresszív üzenetekkel és agresszív-agresszív Windex-mérgezéssel. Készen álltam millió és egyféleképpen hajlítani, csavarni és formálni a személyiséget, hogy jól kijöjyek Cecevel. Kiderült, hogy az az Elsie, akit Cece akar, kellemesen közel áll ahhoz az Elsie-hez, aki vagyok. Barátságosan zabálja a sajtot, miközben az egyetemi életről panaszkodik, hozzá hasonlóan úgy dönt, hogy a gyerek Nurofent használja, mert eperíze van. Azt meg kell játszanom, hogy értékelem az avantgárd filmeket, de ez így is egy meglepően megnyugtató barátság.

- Miféle tudós?
- Többféle is van?

Elmosolyodom.

– Kémikus. Vagy mérnök? Ő... jóképű volt. Vicces. Mondott egy viccet a talajtakarókról. Az első talajtakaró-viccem. Elvette a talajtakaró-szüzességemet. – A hangja kicsit álmodozó

volt. – Csak... olyasvalakinek tűnik, akivel te randizni *akarnál*, tudod?

– *Én* randizni akarnék vele?

– Hát – legyint – nem *te* te. Te inkább sétálnál be a tengerbe kövekkel a zsebedben, mint randiznál, bár amiatt az alapvetően téves elgondolásod miatt, hogy az emberi romantikus kapcsolatok csak akkor sikerülhetnek, ha elrejtőzöl, és azzá alakítod magadat, amilyennek *mások* akarnak téged...

– Nem téves elgondolás.

– ...de mások *nem* tiltanak ki Kirköt a szobájukból.

– Kirköt, mi?

Kezdetben tartottam tőle, hogy Cece rútul kudarcot fog vállalni a kamubarátnősködésben. Egyrészt túlságosan gyönyörű. Lehet, hogy a távol ülő szeme, a hegyes álla és a Cupidó nyílára emlékeztető ajka nem szokványos, de úgy néz ki, mint az univerzum legszexibb, legelképezhetőbb teremtménye. Másodszor ő a tiszta lap ellentéte. Olyan természeti tünemény, aki nyitott ajtónál pisil, Chex Mixet eszik gabonapehelyként, tele van rémes anekdotákkal halott nyelvészek szexuális életéről, amit elbűvölő selypítéssel ad elő. Én alig engedem, hogy bármi látszódjon a személyiségemből, de ő *lehengerli* az embereket.

És ebből tényleg baj lett, az ügyfelek túlságosan szeretik őt.

– Mit mondasz nekik, amikor igazából randira hívnak? – kérdezte tőlem egyik este. Elfeleztünk egy zacskó Babybell sajtot, miközben egy nyolcrészes orosz némafilmet néztünk.

– Nem tudom biztosan. – Eltűnődtem, hogy a fickó, aki hetven dolcsit ajánlott azért, hogy a közelben parkoló autójában szexeljünk, számít-e. Valószínűleg nem. – Sosem történt ilyen.

– Várj... komolyan?

– Nem. – Vállat vontam. – Engem soha, senki nem hív el, komolyan.

– Kizárt!

Hagytam, hogy a sajt elolvadjon a számban. A képernyőn valaki huszonöt perce zokogott.

– Szerintem engem az emberek nem látnak randi-alapanyagának.

– Meg vannak szeppenne. Mert zseni vagy. És szép. És kedves. Süni szeret téged, és ő a legjobb emberismerő. Ezen kívül *sokat* tudsz az Ebihal-galaxisról.

Nézzük a tényeket: ebből semmi sem igaz; kivéve az utolsót. De sajnós az, hogy random infókat sorolok négyszáz millió fényévre lévő csillaghalmokról, nem számít jó párkapcsolati alapanyagának.

– Kirk, a tudós megkérdezte, hogy felfogadhat-e újra – mondja most Cece. – Jövő héten. Igent mondtam.

Próbálok lazának hangzani.

– A Faux-nak „egy randi” szabálya van.

– Tudom. De te is megszegted Greg miatt. – Vállat von, próbál lazának tűnni. Sok itt a lazulás. Hmm. – Persze, lehet, hogy lemondom, mert jövő hétre meglesz a menő MIT-s állásod, én pedig visszavonulok a kamurandizástól, hogy a kitarzott öribarid legyek.

Hátradőlök a széken, és... nagyon akarom, *annyira*, hogy felnyögök. A kiutam a kamurandizásból. Mindenekelőtt a kiutam az egyetemi világ legpocsékabb, legbénább köréből: a tanársegédekéből.

Tudom, hogy ez drámaian hangzik. Tudom, hogy a titulus fellengzős képzetekkel járhat. *Professzor*? Presztízse van, elméletet táplál, tweedzakót hord. *Adjunktus*? Szép szó, az ábécé első betűjével kezdődik, halványan egy tüsszentésre emlékeztet. Amikor elmondom embereknek, hogy tanársegédként fizikát oktatok több bostoni egyetemen, azt hiszik, hogy elértem valamit az életben. Hogy felnőttem. És hagyom nekik. Vegyük az anyámat. Van bőven min aggódnia az idióta bátyám meg a másik idióta bátyám miatt. Jó, hogy azt hiszi, hogy a lánya teljesen

jól működő emberi lény, akinek jár az alapvető egészségügyi ellátás.

Mi nem jó neki? Tudni, hogy kilenc kurzust tartok és három egyetem között ingázok, ami azt jelenti, vagy ötszáz hallgató küld képeket a fura kiutésekről az ágyékán, hogy legyen ürügye a hiányzásra. Hogy olyan kevés pénzt keresek, hogy az már szinte *nem* pénz. Hogy nincs hosszútávú szerződése, sem juttatásaim.

Ez a végszó a gyászos hegedűszonátára.

Nem arról van szó, hogy nem szeretek tanítani. Csak az van, hogy... *nagyon* nem szeretek tanítani. Nagyon, nagyon, *nagyon*. Folyamatosan fuldoklom a hallgatói e-mailek folyton szívó futóhomokjában, és túlságosan el vagyok cseszve ahhoz, hogy bármi olyasmivé formáljam az ifjú elméket, ami nem aberrált. A fizikusi tudományos világról szótt álmaimban mindig úgy képzeltem, hogy teljes állású kutatóként egy tábla előtt állva töprengek a Schwarzschild féreglyukak ekvatoriális részeivel kapcsolatos elméleteken.

És mégis itt vagyok. Tanársegéd vagyok és mellékállásban kamubarátnősködök. Tanítási kötelezettségek: 100%. Kétségbeesési kötelezettség: kiszámolhatatlan.

De lehet, hogy fordul a kocka. A tanársegédek olcsó munkaerőt jelentenek, az egyetemi világ hahnizói, de a kinevezéses állandó helyek... ó, a kutatói pozíciók! Beleborzongok, ha csak rájuk gondolok. Ha a tanársegédek úgy lebegnek, mint a bóják a nyílt tengeren, akkor a kinevezéses állandó állások az olajfűró tornyok, amiket az óceánfenékre betonoztak. Ha a tanársegéd a Nickelback koncert előzenekara, a kinevezéses állás a Coachella fő fellépője. Ha a tanársegéd a Laughing Cow kockasajt, akkor a kinevezéses kutató a pule sajt, amit szeretettel készítettek szerb balkáni szamarak tejéből.

A lényeg, hogy már egy ideje az egyetemi világ eldobható kamubarátnője vagyok, és kimerültem. Teljesen kikészültem.

Kész vagyok továbblépni egy valódi kapcsolatra, ideális esetben valami tartósba az MIT-vel, nyugdíjszámlával és gyűrűvel.

Kivéve, ha a másik fizikust választják, akit interjúztatnak. Jaj, istenem, mi van, ha a másik fizikust választják, akit interjúztatnak?!

– Elsie? Arra gondolsz, hogy vajon a másik jelöltet választják-e?

– Légyszi, ne olvass a gondolataimban!

Cece felnevet.

– Figyelj... nem fogják. Te vagy az ász. Az a sok év a doktori iskolában, amikor a multiverzumokon, binomiális tételeken és... protonokon gondolkodtál? – Felvonom a szemöldökömet. – Jó, fogalmam sincs, mivel foglalkozol. De lemondtál a társasági életről – és gyakran a személyi higiéniairól –, hogy *magasabbra törj*, mint a középszerű fehér férfiak tengere, ami az elméleti fizika. És most, idén egy álláslehetőség van, *egy*, és a több száz jelentkező közül te jutottál a végső körbe.

– *Két* álláslehetőség. A Duke-on nem hívtak be interjúra, és...

– Mert a Duke a nepotizmus mocsara, és a pozíciót már odaigérték a tanszékvezető kuzinja fia barátnőjének lámájának, vagy mitt'om én. – Leugrik a pultról, leül velem szemben, és megfogja a kezemet. – Meg fogod kapni ezt az állást. Tudom. Csak légy önmagad az interjú alatt! – Az ajkába harap. – Kivéve, ha tudsz Stephen Hawking lenni. Van rá mód, hogy te...

– Nincs.

– Akkor az önmagad megteszi. – Elmosolyodik. – Gondolj a jövőre! Az elviselhető fizetésedre, amiből megengedhetjük magunknak, hogy felfogadjunk egy muszklis fickót, hogy idejőjön, és feltegye a szekrény *felső* részét a szekrény *alsó* részére. – A nappali sarkában lévő bútorra mutat. Cecevel falakba ütköztünk összeszerelés közben. Három éve. – És persze fenntarthatom a sajt-életmódomat, amit megszoktam.

Cecevel könnyű mosolyogni, és elhítenni mindezt magammal.

– Korlátlan Pecorino Romano.

– És annyi inzulin, amire csak a mihaszna hasnyálmirigyed vágyik.

– Betontéglák. Hogy összezúzzuk a Raidnek ellenálló rákdarázs-pókokat.

– Kis plazmatévé Süni terráriumába.

– Egyforma „a tudományos világ szívás” tetkók.

– Aranyvécé.

– *Aranybidé!*

Elakad a lélegzetünk. Aztán nevetünk. Végül kijózanodom.

– Én csak azt akarom, hogy fizessenek azért, hogy a megfigyelhető univerzum kozmológiai modelljein gondolkodjak, tudod?

– Tudom. – Cece mosolya ellágyul. – Dr. L. mit mond az esélyeidről?

Laurendeau – vagy dr. L., ahogy soha nem merném szemtől szembe szólítani – a PhD-témavezetőm, és neki köszönhetem a tudományos sikereim minden egyes morzsáját. Ugyanúgy foglalkozik a karrieremmel, mint mielőtt lediplomáztam, és ezért mindig hálás leszek.

– Optimista.

– Tessék. Hány napos lesz az interjú?

– Három.

– Ma kezdesz?

– Aha. Kötetlen interjú-vacsora ma este. – Eszembe jut, hogy a tanszékvezető korábban akar találkozni velem. Ez ígéretes? Baljós? Fura? Gőzöm sincs. – Bemutató tanítás holnap. Kutatási megbeszélés és utolsó fogadás a következő napon. Különböző megbeszélések a tanszék oktatóival végig elszórva.

– Felkészültél?

– „Felkészülés”, hogy ringattam magam? Hogy a halandóságom morfondíroztam? Feláldoztam egy élőlényt az egyetem isteneinek? – Sünire pillantok, aki kellően meg van szeppenve.

– Lecsekkoltad a keresőbizottságot a neten?

– Még nem kaptam meg a nevüket, sem a részletes programot. Jobb is, e-mailekre kell válaszolnom. Meg venni egy harisnyát. És felhívni anyát.

– Ne, ne, ne! – Cece feltartja a kezét. – *Ne* hívd fel az anyukád! Csak rád zúdítja az összes problémáját. Koncentrálnod kell, nem azt hallgatnod, hogy amiatt rinyál, mert a bátyáid összebunyóznak az utolsó hot-dog miatt.

– Egy nő... egy nő miatt fontolgatják a testvérgyilkosságot. – Hannaway-ék: kitűnő *Jerry Springer* alapanyag.

– Nem számít. Ígérd meg, ha anyukád felhív, szólj neki az interjúról! És arról is, hogy a gyerekkorod legjobb esetben is középszerű volt.

Ezt végiggondolom.

– És ha megígérem, hogy pár napig kerülöm?

Cece hunyorog.

– Jó. Szóval elmész harisnyanadrágot venni?

– Aha.

– Beugornál a boltba venni nekem gabonapelyhet?

Nem igazán van időm rá. De ami nem öl meg, az megerősít. Vagy eléri, hogy megbánd, amiért betegesen képtelen vagy határokat állítani. Az egyik a kettő közül. – Persze. Milyen fajt...

– Nem! – Cece az asztalra csap. – Elsie, meg kell tanulnod *nemet* mondani!

A halántékomat masszírozom.

– Abbahagynád a tesztelgetésemet?

– Majd abbahagyom, ha *te* abbahagyod, hogy mások ígéreteit a sajátod elé helyezed. – Leteszi a bögréjét – a *bögrémet* –, és felveszi Sünit. – Pisilnem kell. Még mindig kölcsön akarod kérni a piros ruhámat estére?

A homlokomat ráncolom.

– Soha nem kértem kölcsön a...
– És a sminkedet is megcsinálom, ha ragaszkodsz hozzá.
– Tényleg nem kell...
– Jó, te nyertél, a szemöldöködet is kiszedem. – Cece kacsint. Süni sötéten néz, úgy ül a vállán, mint egy papagáj. A fürdőszobaaajtó becsukódik mögöttük.

A falon az óra háromnegyed hetet mutat. Felsőhajtok és megengedem magamnak az apró fényűzést, hogy duplán kattintok a Word doksira a képernyőm bal felső sarkában. A félig megírt kézirat aljára görgetek, aztán vissza a tetejére. A cím – *A kétdimenziós folyadék-kristályok egységesített elmélete* – vágyakozva integet felém. Pár másodpercig engedem, hogy a képzeletem előre szaladjon a közeljövőbe, ahol időt tudok szánni arra, hogy ezen gondolkodjak. Talán még arra is, hogy benyújtsam.

Nagyot sóhajtok és bezárom. Aztán zavartan végigsimítok a szemöldökömön, és visszatérek az e-mailek megválaszolásához.

AZ EGYETEMI ÁLLÁSINTERJÚKAT híresen arra optimalizálják, hogy a jelölt a lehető legtöbbet szenvedjen. Úgyhogy nem lep meg, amikor a *Mielhez* érek és rájövök, hogy ez egy több-villás, Lego-adagokat adó, *ajánlhatok egy 1984-es sauvignon blanc-t* típusú étterem.

Egy percig némán nézem, hogy melyik drága, kiváló sajtot fogom megrendelni, de nem kiélvezni, miközben nagyban teperek a jövőmért. Leu d’Auvergne, brie, camembert (háttározottan más, mint a brie, dacára annak, amit az eretnekek mondanak). Aztán belépek az étterembe, úgy imbolygok a magassarkúmban, mint egy újszülött borjú.

A boltban nem volt harisnyanadrág, ami azt jelenti, hogy combharisnya van rajtam; ami illik a burleszkhez, ami az életem. Egyben 56%-ban biztos vagyok, hogy nem kellett volna

hagynom, hogy Cece rábeszéljen a karmazsinvörös zsákruhára, a bíborvörös rúzsra, vagy a lávapiros körömlakkra.

– Úgy nézel ki, mint Taylor Swift cirka 2013-ban – mondta nekem elégedetten, befejezve a hajam oldalgöndörítését.

– Én inkább AOC-re¹ vágytam cirka 2020-ban.

– Aha. – Cece felsóhajtott. – Mint mindannyian.

A telefonomért nyúlok. A kijelző megmagyarázhatatlan okból szeméremtest alakú repedései alatt – Cece iPuncinak hívja – egy utolsó pillanatban küldött e-mailt látok a témavezetőmtől:

Fantasztikus benyomást teszel majd. Neked jár ez a pozíció, jobban, mint bármelyik másik jelöltnek.

A bizalma olyan, mint egy vállamra tett kéz. Megnyugtatóan meleg és kényelmetlenül nehéz. Nem kellene ennyire idegesnek lennem. Nem azért, mert már a zsebemben az állás. Semmi sincs a zsebemben, csak a halál, a szövetségi diákhitel visszafizetése és egy hároméves, csupa szösz Mentos cukor. Amim viszont *van*, az rengeteg gyakorlat abban, hogy azt mutassam az embereknek, hogy az vagyok, akinek ők akarnak engem. És ez az interjú csakis erről szól. Egyszer meggyőzően játszottam el egy szerelmes balerínát, ott térdeltem egy zsúfolt étterem közepén, hogy megkérjem egy kopaszodó, középkorú férfi kezét, akinek lábszaga volt, csak hogy ő visszautasíthasson a szakmai ősellensége előtt. Csak képes leszek meggyőzni néhány MIT professzort, hogy jó fizikus vagyok. Ugye?

Nem tudom. Talán. Azt hiszem. Ja.

Csak a kamubarátnő protokollra koncentrálok. EMU, ahogy Cecevel hívjuk. (Vagyis én hívom EMU-nak. Cece csak a fejét csóválja, és azt kérdezi: „Mi a baj a tudósokkal? Mindannyiótokat zaklattak középiskolában?”) Először az igény

¹ Alexandria Ocasio-Cortez, amerikai politikus – a szerk.

elemzése: mi az, amit az előttem álló látni akar? Aztán megtervezem a választ: hogyan válhatok azzá, akit akarnak? És végül utánzom azt...

– Dr. Hannaway?

Megfordulok. Egy sötét hajú nő engem néz, miközben fejben elpróbálom, hogyan viselkedjek úgy, mint egy emberi lény.

– Dr. Salt?

A kézszorítása erős. Hivatalos.

– Örülök, hogy személyesen megismerhetem.

– Szintén.

– Jöjjön, menjünk a bárba!

Követem őt, kicsit meg vagyok babonázva. Dr. Monica Salt írta az elméleti fizika tankönyvét; szó szerint. *A Salt* több mint egy évtizede ül a polcomon. Kilencszáz oldal kitűnő tartalom. Bónusz, hogy úgy nyomja agyon a darázs-rák-pókokat, akár az álom.

– Dr. Hannaway? – Asszertívnak hangzik. Karizmatikusnak. Menőnek. Amilyennek bár én érezném magam.

– Elsie, kérem!

– Akkor én pedig Monica vagyok. Örülök, hogy jelentkezted az állásra. Amikor láttam a CV-det biztosra vettem, hogy egy másik egyetem mostanra már megszerzett magának.

Diplomatikusan mosolygok. *Aha, ez vagyok én. Bottal sem nyúlnék állásajánlatokhoz.*

– A disszertációd a folyadékkristályok statikus torzulásról a biaxiális nematikus állapotban briliáns volt, Elsie!

Elpirulok. A szex nem hat rám, de talán ez az, ami beindít, ha megdicsér a tudományterületem vezető tudósa. Izgató, mi?

– Túl kedves vagy.

– Szinte hihetetlen, hogy a munkád máris mekkora hatással van a felfogásunkra a nemegyensúlyi rendszerekkel és makroszkopikus koherens mozgással kapcsolatban. A folyadékkristályok népszerű téma az elméleti fizikában, és te szakértőnek számítasz.

Teljesen le vagyok nyugőzve. Vagyis majdnem teljesen. Van valami a hangjában, ami nyugtalanít. Valami fura. Pizskáló.

– A felfedezéseidnek messze ható hatása lesz sok területre a kijelzőktől kezdve az optikai képalkotáson át a gyógyszerek célba juttatásáig. Igazán lenyűgőző.

Mintha lenne valahol egy *de*?

– Nem tudom eléggé hangsúlyozni, mennyire lenyűgöz, mekkora tudományos teljesítményt értél el ilyen rövid idő alatt.

Egyértelműen van egy *de*.

– A hasznukra leszel, bármelyik intézményt is választod, és az MIT tökéletes otthon lenne a számodra. Őszinte akarok lenni veled, és beismerem, hogy annak alapján, amit láttam, *téged* kellene felvennünk.

...De?

– De...

Tudtam. Tudtam. *Tudtam*, de a szívem így is teljesen összeszorul.

– Elsie, azért akartam veled négyszemközt beszélni, mert úgy éreztem, jobb lenne, ha tudnál... a jelenleg uralkodó politikáról.

– Politika? – Nem kellene meglepődnöm. A STEM egyetemi világa 98% politika és 1% tudomány (a többi, gyanítom, *Írnom kellene*-mém). – Hogy érted?

– Talán sok állásajánlatot kapsz, és biztosra akarok menni, hogy minket választasz dacára... bármi is történjen az interjúd során.

A homlokomat ráncolom.

– Bármi is történjen?

Felsóhajt.

– Mint tudod, az elmúlt néhány évben volt némi... keserűség az elméleti és a kísérleti fizikusok között.

Magamba fojtok egy horkanást. A *keserűség* szép tízdolláros szó arra, hogy ha ebben a pillanatban bejelentené a Bűn éjszakaiját, a világ kísérleti tudósainak háromnegyede ott nyomkod-

ná az elméletiek csengőjét frissen élezett machetével. Persze az egész felesleges lenne, rájönnének, hogy az elméletisek rég elmentek, a handzsárjukat suhogtatják a kísérletisek kertjében.

Igen, ebben a sokat lejátszott forgatókönyvben, nekünk, elméleti tudósoknak van menőbb fegyverünk.

Egyszerűen két különböző faj vagyunk. Almák és narancsok. Törpök és tündék. Menő tudósok és kevésbé menő tudósok. Mi, elméleti tudósok matematikát használunk, modelleket állítunk fel, elmagyarázzuk a természet miértjeit és hogyanjait. Gondolkodók vagyunk. A kísérleti tudósok... nos, ők szeretnek baszakodni és rájönni. Építeni dolgokat és bepiszkítani a kezüket. Mint a mérnökök. Vagy a háromévesek a homokozóban.

Az elmélettel foglalkozók azt hiszik, okosabbak (vigyázat, spoiler: azok vagyunk), a kísérletezők pedig azt, hogy hasznosabbak (újra vigyázat, újra spoiler: *nem* azok). Ez okoz némi... Aha. Keserűséget.

Monica – hála az univerzumnak és a szubatomi részecskének, amiből áll – elméleti tudós. Hosszú, jelentőségteljes, sokatmondó pillantást váltunk egymással.

– Tudok róla – mondom.

– Jó. És talán hallotta, hogy Jonathan Smith-Turner nemrég csatlakozott az MIT-hez.

Ledermedek.

– Nem hallottam.

– De ismerős magának Jonathan Smith-Turner és a cikke.

Ez nem kérdés. Monica bölcs, és pontosan tudja, hogy nincs olyan dimenzió, sem párhuzamos univerzum, sem a létezés olyan önmagát tartalmazó síkja, ahol az elméleti fizikusok ne tudnák, hogy kicsoda.

Mert Jonathan Smith-Turner egy kísérleti fizikus. Pontosabban *a* kísérleti fizikus. És sok évvel ezelőtt, amikor felsőbe jártam, ő meg valószínűleg rohadék felnőtt volt, akinek több esze lehetett volna, szörnyű dolgot tett. Valami megbocsáthatatlant. Valami undorítót.

Elérte, hogy az elméleti fizikusok hülyének tűnjenek.

Csak feltételezhetem, hogy keserűségtől hajtva, mivel rengeteg szabadideje volt, és cölibátusban élt, eltökélte, hogy bizonyítja a világnak... ami azt illeti, nem tudom, mit akart bizonyítani. De írt egy tudományos cikket a kvantummechanikáról, ami pont annyira volt tele szakzsargonnal és matekkal ahhoz, hogy úgy tűnjön, elméleti fizikus írta.

Csakhogy a cikk teljes kitaláció volt. Humbug. Ha úgy tesszük, paródia. Ami átveréssé vált, amikor benyújtotta *Az elméleti fizika évkönyvébe*, a legnevesebb folyóiratunkba, és várt. Feltételezhetjük, hogy közben gonoszul dörzsölgette a tenyerét.

És itt fordultak rosszra a dolgok. Mert annak ellenére, hogy elvileg szigorú szakmai bírálaton esett át, a cikket elfogadták. És kiadták. És heteken keresztül meg is jelent, vagy legalábbis amíg ki nem borult a bili, egy blogposzt formájában, amit olyasvalaki írt, aki kapcsolatban volt Smith-Turnerrel réges-rég, amikor még blogoltak.

Az elméleti fizika áltudomány? volt a címe. A poszt, ami részletezte, hogy Turner-Smith hogyan jelentetett meg egy rakás baromságot a legnagyobb tiszteletnek örvendő elméleti folyóiratban, még rosszabb volt. „A fizika tudománya eltévedt? ... Az egész csak kitaláció?” És a személyes kedvencem: „Ha az elméleti fizika halandzsa, akkor igazságos az elméleti fizikusokat szövetségi adóbevétellel kompenzálni?”

Nem vagyok szükségtelenül drámai, amikor azt mondom, hogy nagy szám volt. A Facebookon. A hírekben, még a *60 minutes*ben is. Még Oprah is beszélt róla, a Jonathan Smith-Turner ügyről, az Elméleti-kacsáról, a Fizika-botrányról. Einstein forgott a sírjában. Newton felöklendezte az almáját. Feynman csendben belelépett egy tartálynyi folyékony héliumba. Az ifjú Elsie, aki tinédzserkora elején már tudta, mi akar lenni, ha felnőtt, forrongott, morgott és bojkottált a témával kapcsolatos minden tudósítást, tiltást vezetett be a Hannaway-háztartásban minden médiumra. (A tiltást nem tartották be,

mivel a Hannaway-háztartás hajlamos volt megfélekedni az ifjú Elsie létezéséről. A szüleit valószínűleg túlságosan lefoglalta, hogy próbálták megakadályozni a bátyjait, hogy tojással dobálják a szomszéd fészerét.)

Az országos érdeklődés elég hamar alábbhagyott. Az *elméleti fizika évkönyve* visszavonta a cikket, és elnézést kért a figyelmetlenségért, egy rakás elméleti fizikus valószínűtlen pulcsiban és magára sprayezett hajjal védte a becsületét a Youtube-on, Jonathan Smith-Turner pedig soha nem beszélt nyilvánosan az ügyről. Szerencsére a normális emberek csak korlátozott mentális energiát szeretnek a fizikára fordítani.

De ez a csalás megalázó, hatalmas csapás volt, és a tudományterület soha nem tért magához teljesen; mindez egy hülye átverés miatt. Több mint egy évtizeddel később az elméleti fizika finanszírozását megnyirbálták. Az elméleti állásajánlatok száma megtizedelődött. Még mindig visszatérő vicc, hogy az elméleti fizika a kreatív íráshoz hasonlít, könyveket írtak arról, hogy az elméleti fizikusok kizsákmányoló eszelősök, a Google leggyakrabban úgy folytatta automatikusan az *elméleti fizika* után, hogy: *Nem igazi tudomány. Badarság. Halott.*

(Rágalom. A Google rágalmaz, és mindannyiunknak át kellene váltanunk a Bingre.)

Mégis lesz még rosszabb is. Két okból is, ami miatt ez az egész személyes lett számomra. Először is, az egyik nagy bukás, ami a cikknek volt köszönhető, az volt, hogy az elméleti fizikusok közössége – mivel nem veszíthettek el még több tiszteletet – gyorsan talált egy bűnbakot. Hivatalosan elítélték az *Évkönyv* főszerkesztőjét. Ez a tudományos verziója annak, hogy valakit belöknek egy kaktuszágyásba, és hagyják meghalni.

Az a főszerkesztő Christophe Laurendeau volt, a mentorem.

Aha.

A második ok az, hogy sajnálatos módon Smith-Turner és én a fizikának ugyanazon az alterületén dolgozunk. A folya-

dékkristályokkal kapcsolatos munkánk részben fedi egymást, és néha elgondolkodom, hogy ez nem elég ok-e arra, hogy más témát válasszak. Fekete lyukak? Hálók? Kvantumelőny? Még vívódom. Közben bojkottálok. Évek óta nem vagyok hajlandó azzal foglalkozni, hogy Jonathan Smith-Turner mit csinál. Nem olvasom az írásait, nem ismerem el a létezését, még a nevét sem említem.

Visszatekintve valószínűleg képben kellett volna maradnom.

– Természetesen – mondja Monica – Jonathan tehetséges kísérleti fizikus, és a tanszék javára válik. Tavaly csatlakozott hozzánk. A Caltechről jött át jelentős pályázati pénzekkel, hogy vezesse az MIT Fizika Intézetét. Szerencsések vagyunk, hogy nálunk van. – Az arckifejezése teljesen nyilvánvalóvá teszi, hogy ezt ő se hiszi el. – A pozíció, amire interjúzol, közös. A fizetésed felét az én tanszékem fizeti, a felét a Fizika Intézet, amit Jonathan vezet. Aki cserébe erősen favorizálja a másik jelöltet, akit interjúztatunk. – Monica felsóhajt. – Nyilvánvaló okokból nem mondhatom meg, ki a másik jelölt.

Az ujjaim szorosabban kulcsolódnak a poharamra.

– Felteszem, a másik jelölt kísérleti fizikus.

– Igen, és Jonathan egyik kutatótársa.

Lehunyam a szemem, és lesújt rám, hogy... *a francba!*

Ez az interjú farokméregetés. Elméleti fizikusok vs. kísérleti fizikusok. Fizika Tanszék vs. Fizika Intézet. Monica vs. Jonathan.

Felvételi bizottság: Polgárháború.

– Ha megkapom az állást, Jonathan Smith-Turner a felettesem lesz? – Talán van határa annak, hogy mekkora kompromisszumot tudok kötni azért, hogy védett kutatási időm, egészségbiztosításom és végtelen sajtóvásárlási képességem legyen.

Monica energikusan rázza a fejét.

– Semmilyen jelentős módon.

– Értem. – Megkönnyebbülés melengeti a gyomromat. Nagyszerű. – Köszönöm, hogy egyenesen beszéltél velem. Én is ugyanolyan egyenes leszek. Tehetek bármit, hogy engem válasszanak a másik jelölt helyett?

Monica egy pillanatig komolyan méreget. Aztán az arcán széles mosoly jelenik meg, és ez, ez árulkodó, innen tudom, hogy ki az az én, akit Monica akar. Egy bajnokot. Az ő jelöltjét a fizika *Éhezők viadalára*. Egy gladiátort, aki szembeszáll Jonathan Smith-Turnerrel, az öntelt STEM-lorddal, akit utál.

Nos, az menni fog. Mert merő véletlenségből én is utálom ugyanazt a fickót.

– Ennyit kell tudnod, Elsie, a tanszék legtöbb oktatója, akikkel találkozni fogsz az interjú során – beleértve Jonathant is – már eldöntötte, melyik jelöltet fogja felvételre ajánlani, annak alapján, hogy egy elméleti vagy egy kísérleti fizikust szeretnének jobban. Már tudják, hogy rád vagy George-ra szavaznak-e, és nem sokat tehetünk, hogy meggondolják magukat.

A szemöldököm felszökik, mielőtt vissza tudnám rántani. Nem hiszem, hogy Monica el akarta szólni magát, hogy Jonathan Smith-Turner jelöltjét George-nak hívják, de a meglepettnek a szöges ellentéte vagyok. *Naná*, hogy ő egy férfit akarna felvenni.

– De – folytatja Monica – van néhány professzor, akik ingadoznak az elméleti és a gyakorlati fizika határán. Dr. Ikagawa, dr. Alvarez, dr. Voight. Ők Volkov kutatócsapatának tagjai, és arra mennek, amerre ő. Vagyis Volkové lesz a döntő szavazat. Azt tanácsolom, hogy veled beszélj az interjúd holtidejében. Ha lehetséges, a prezentációdat alakítsd az ő érdeklődéséhez. És... nem tudom, hogy Jonathan megpróbál-e előnyt szerezni a saját jelöltjének és téged rossz színben feltüntetni, de... tartsd szemmel! Légy veled nagyon óvatos!

Lassan bólintok. Aztán még egyszer, nagyot lélegzem, kibogozom összekuszálódott gondolataimat.

Igen, az egyetemi állásinterjúkat híresen arra optimalizálják, hogy a jelölt a lehető legtöbbet szenvedjen, de ez a John F. Kennedy konferenciaterem-méretű politikai játszma több, mint amire készen állok. Egyszerű lány vagyok. Egyszerű igé-nyekkel. Én csak arra vágyom, hogy a napjaimat hidrodinamikai egyenletek megoldásával tölthessem, tanulmányozva a nagyszabású téridő káoszt, melyet a száraz aktív nematikák váltanak ki.

És talán, ha lehetséges, étellel összeegyeztethető szintű hasnyálmirigy hormont vehessek jutányos áron.

De – az alsó ajkamba harapok és gyorsan gondolkodom – talán *képes* vagyok erre. Remek fizikus vagyok, profi abban, hogy megadjam másoknak, amit akarnak, és ha megkapom ezt az állást, csak én leszek és a tudományom. És ha engem választanak Smith-Turner jelöltje helyett? Az olyan lenne, mintha megbosszulnám dr. L-t és az elméleti fizikusokat, még ha csak egy kicsit is. Milyen kedves, szívmengető gondolat.

– Oké – mondom Monicának. Tíz egész perce találkozunk, de úgy nézünk egymásra, mint életre szóló szövetségesek. Erős bajtársiassággal, ami abból születik, ha együtt tervelték ki egy gyilkosságot. Jonathan Smith-Turnerét, természetesen. – Menni fog.

Monica elégedett.

– Tudom, hogy ez szokatlan, de te vagy az ideális jelölt. A legjobb a tanszék számára.

– Köszönöm! – Mosolygok, magabiztosságot sugározok, amit nem egészen érzek. – Nem okozok csalódást.

Egyszerre melegen és acélosan viszonzozza a mosolyomat.

– Nagyszerű! Menjünk! A keresőbizottság többi tagja már biztosan itt van. – Követem őt a bejáráthoz, a fejem kótyagos az új információktól, próbálok nem úgy járni, mint egy T. rex. – Á, mindenki itt van.

Az előcsarnokban összegyűlt emberekről – fáj ezt mondanom – zavarba ejtően könnyű megmondani, hogy fizikusok.

Nem az oldalzsebes nadrágok, a kötött mellények vagy a széles körben elterjedt fésülhetetlen haj-szindróma miatt. Nem az irónia nélkül viselt szemüvegláncok miatt. Még azért sem, mert mindenki férfi, összhangban a tudományterületem férfitúltengésével.

Fizikai poénpárbajt tartanak.

– Melyik a legjobb kvantumgravitációról szóló könyv? – kérdezi egy idős úr fényre sötétedő szemüvegben. Úgy néz ki, mint a Pingvin jóindulatú verziója a *Batman*ből. – Amelyiket lehetetlen letenni! Értitek?

Az ezt követő nevetés őszintének hangzik. Ó, ők az én fajtám!

– Emberek! – Monica a torkát köszörüli. – Ő itt dr. Elsie Hannaway. Nagyon örülök, hogy ma este csatlakozik hozzánk.

Melegen mosolygok, úgy érzem magam, mint egy reality show meghallgatásán. *Akadémikus születik. Dancing with the pros. X-(sugarak)-faktor.* Olyan emberek habozó, feszengő kézfogása fogad, akik jobban otthon érzik magukat, ha egy táblát bámulhatnak, mint ha fizikai érintkezésben vesznek részt, de nem rovom fel nekik. Én is ilyen vagyok; csak megtanultam kicsit jobban leplezni.

A tanszék több munkatársa ismerős nekem, elméleti és kísérleti fizikusok is, egyesek csak névről, mások konferenciákról és vendégelőadásokról. Kiderül, hogy Pingvin Sasha Volkov, és az ő mosolya szélesebb, mint a többieké.

– Rajongója vagyok a sötét anyagról írt cikkeinek – mondom. Nem hazugság. Volkov nagyágyú. Eléggé ismerem a munkásságát egy kis seggnyaláshoz. – Szívesen beszélgetnék...

– Dr. Hannaway – szakít félbe, csupa éles magánhangzó és kerek has. – Van egy nagyon fontos kérdésem.

Ó?

– Hogyne.

– Tudja, hogy melyik fizikai mennyiség mértékegysége a szellem/négyzetméter?

Elgondolkodom. *Hogy mi van? Ő most vizsgáztat? Melyik fizikai mennyiségnek a... ó!*

Ó, értem!

A torkomat köszörülöm.

– Esetleg a lidércnyomásé?

Egy pillanatig ridegen néz rám. Aztán lassú, elégedett, gyomorból jövő nevetésre fakad.

– Ő itt – mutat rám Monicára pillantva. – Kedvelem. Jó a humorérzéke.

Nyilvánvaló, hogy az az Elsie, akit Volkov akar, szórja a fizikaviccet. Össze kell állítanom egy repertoárt.

– Azt hiszem, mind itt vagyunk. Menjünk az asztalhoz... ó! – Monica elakad, valahová magasan a vállam fölé néz. Az arckifejezése megkeményedik. – Ott van Jonathan és Andrea. Jobb későn, mint soha.

Mély lélegzetet veszek, készülök erre a találkozásra. Képes vagyok kedves lenni Jonathan Smith-Turnerhez. Képes vagyok udvarias lenni ehhez a tudományos helypocsékláshoz. És megíratom azzal, hogy megkapom ezt az állást.

A tekintetem a másodperc törtrészéig elkapja Monicáét, néma ígéret, aztán megfordulok, készen arra, hogy tökéletesen kedélyes legyek, készen arra, hogy megrázzam a seggfej kezét anélkül, hogy azt mondanám, *Pfuj*, vagy *Utállak*, vagy *Kösz*, *hogy tönkretetted nekünk a fizikát, te pöcs!*

Aztán megállok.

Mert az, aki az előbb bejött...

Aki az étterem ajtajában áll, világos hajában hópelyhek olvadnak...

Az, aki épp a North Face kabátját gombolja...

... nem más, mint Jack Smith.